

Aleksis K, Sunnuntai-Kaleva

Ryskettä riihessä

Kaksikymmentäneljä sekuntia oli jo kulunut, Jyrki Katainen heittäytynyt paitahihaisilleen ja Stefan Wallin pyyhkäissyt hikihelmen otsaltaan, Mari Kiviniemi vaihtanut kahdesti kotelomekkoaan ja Anni Sinnemäki mökötti, mutta yksimielisyyteen ei ollut päästy vielä ensimmäisestääkään asiasta. Kaikki viittasi siihen, että budjettiriihestä tulisi ehkä tavallistakin vaikeampi, olihan lama päällä, oppositio sutena kimpussa ja vaalit tulossa. Nyt ei armoa annettaisi eikä pyydeltäisikään. Köyhän asiaa ajettaisiin nyrkit savessa ja rystyset verillä.

Kun puoli minuuttia tuli täyteen, saatiin sentään aikaan ensimmäinen päänavaus. Rutiiniahan se vielä oli, tasavallan presidentin pääluokka, joka hyväksyttiin nuijankopautuksella, koska kenelläkään ei ollut huomauttamista. Presidentti itse ei ollut paikalla etujaan puolustamassa, eikä hänellä sen puoleen olisi ollut niihin sanottavaakaan. Tulevia presidenttejä ei ollut tällä kertaa osunut budjettineuvottelijoiksi – tai ainakaan kukaan ei kehdannut sellaisena esiintyä.

Joka tapauksessa presidentin pienellä pääluokalla oli vertauskuvallinen arvonsa. Kohta sen jälkeen onnistuttiin pääsemään yksimielisyyteen myös oikeusministeriön pääluokasta, johon kukaan ei ollut muistanut varata mitään sanottavaa, vaikka kysymys oli lähes miljoonasta eurosta. Ulkoministeriö, puolustusministeriö ja sisäasiainministeriö menivät samoilla lämpimillä, mutta niiden jälkeen kellon viisarit osoittivatkin aikaa kuluneen jo neljättä minuuttia.

Vasta nyt, lopultakin vihdoon viimein, alettiin päästä todellisiin kiistakysymyksiin, joita oli syystäkin pelätty ja joihin oli varauduttu tiiviisti jokaisessa puolueessa. Miten suunnattaisiin opetusministeriön rahat? Jouduttaisiinko Mauri Pekkarinen sotkemaan suohon turveveromomentin kohdalla? Lähtisivätkö vihreät hallituksesta, jos ei maahan saataisi kunnollista ympäristöveroa? Jouduttaisiinko liikenneministeri Anu Vehviläinen lukitsemaan kaappiin, kun hänen pääluokkansa rahanjakoa käsiteltäisiin?

Tunnelma kuumeni käsin kosketeltavaksi. Budjettiriihen ovella kaiken kokeneet toimittajat kalusivat kyntensä rystysiä myöten silkasta jännityksestä. Tavalliset ihmiset ratojen varsilla, turvesoilla ja tuulimyllyjen katveessa vääntelehtivät odotellessaan tuskissaan tietoa siitä, kuinka oli käynyt.

Ja sitten, lopultakin! Budjettineuvottelujen kestänyt jo ikuisuudelta tuntuneen varttitunnin riihestä astui höyryävä, väsynyt mutta onnellinen joukko. Mari Kiviniemen ykköshallitus oli saanut sittenkin synnytytyksi valtion tulo- ja menoarvion. Uskomattoman saavutuksen salaisuudeksi paljastui kylmäpäinen taktiikka: kaikille ministereille annettiin mitä nämä tahtoivat, ja veronmaksajilta otettiin pikkuisen lisää. Tiukin kädenvääntö oli odotetusti käyty Pohjanmaan radasta, koska osa hallituksesta halusi antaa lisärahoitusta välille Seinäjoki–Oulu, kun taas toiset olisivat halunneet lisätä rahaa välille Oulu–Seinäjoki. Vain erinomaisen ennakkovalmistelun ja vahvan poliittisen tahdon avulla tästäkin kriisistä selvittiin, korosti pääministeri tyytyväisenä.

Artikkelin lähde Kaleva